

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Præsertim Augustini, Et Thomæ Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Externis Regulis Amoris Et Morum, Legibus Utique, ac Præceptis
Virtutum Theologicarum, & Cardinalium, necnon Decalogi & Ecclesiae -
Libros Vndecim Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput LXVI. Novem conditiones requisitæ in recipiente beneficium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73203](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73203)

confessione, aut verâ contritione ordinantur in statu peccati mortalis. & consequenter mortaliter peccant. . . . Item quod non se ordinant ad finem debitum. Talem mortaliter peccare Halterius inde probat, quod Deo & Ordini Clericali injuriam infert: Deo quidem injuriam infert, qui nullâ precedente in Deum conversione (cum tamen ipse totius Hierarchie principium & caput habeatur) ejus se famulatus consecrat. & Hierarchie initiationes sumit, nec se in ipsum, tanquam functionis ecclesiastica scopum, dirigit. Ordini verò Clericali contumeliam inurit, cujus cum finis sit ad Deum adducere, non potest sine ejus opprobrio, quisquam eum ordinem ingredi avertit à Deo. . . . Tonsuram quoque Clericalem contaminat (quam verò à mundo abstrahentem, ad Deum adducentem dicere possumus) eamque significatione suâ frustratur, qui mundi inquinamenti conspurcatus, & divinis contemplationibus ministerisque ineptus, eadem initiari non veretur.

553 Capite verò 3. S. 6. n. 30. hæc habet reflexione dignissima: Ad eò jam passim aliquorum inolevit temeritas, & religionis contemptus, ut non ad tonsuram modo, verum etiam ad omnes ordines, solum temporalis beneficii, vel onis, vel honoris gratiâ se conferant, tonsuram verò præsertim, eo tantum sine capessant, abutentes sacrâ istâ designatione in Clerum ad sua commoda; Episcopalem benedictionem ad profana ambitiones convertentes; Ecclesiæ expectationem frustrantes; eventus mysticum carceris istius sensum, mendacii ecclesiastica, qua in tonsura collatione fundantur, verba processusque arguentes; professionem Clericatus temerè emittentes, ejusque prerogativam injustè ac fraudulenter usurpantes. Quos proinde nescio quis à lethali noxa exorsare possit, quos injustitiæ, sacrilegii, publici mendacii, abususque rei sacra non levibus criminibus constrictos teneri ostendimus. Nulla vox tot crimina velare potest, nulla ratio tueri. Quis enim levem materiam censeat, profanationem rei sacra, violationem totius Clericatus, promissionem coram tota Ecclesiâ fallacem, usurpationem alieni juris, Ordinis Clericatus perturbationem? Quis adeò perfritilla frontis, ut defendere audeat, leve crimen esse ambitionem illam, ac avaritiam, qua sacros Ritus, contra Ecclesiæ intensionem, in sua commoda honoresque detorqueat? Quis non illud crimen sacrilega temeritatis arguat, per quod publica benedictio, eaque mystica, cassû, mysterio vacua, inanis, infructuosa reddatur, ita ut, quod gravius etiam est, in pluribus mendacii coargui possit? Quis non mendacium in Spiritum sanctum, publicam illam Clericalis puritatis professionem, qua sit Deo, spectantibus Angelis, audientibus Sanctis, stipulationem firmante Ecclesiâ, acceptamque habente Episcopo, esse credat, si ab eo discordet profitentis animus?

554 Vera ista esse facile intelligit, quisquis leviâ mente perpendit, quod quisquis Tonsuram Clericalem suscipit, ritu solemnè coram Ecclesiâ profitetur, Dominum Deum patrem

esse suam: Dominus pars hereditatis meæ; quoddamque vi istius professionis talem se exhibere debet, ut & ipse possideat Dominum, & possideatur à Domino, inquit Hieronymus epist. 2. Capillos ipsi tondet Episcopus, ut hoc ritu significet, quod quisquis statum illum amplectitur, sæculi cupiditates debeat refecare. Commam illi tondet in modum Coronæ, ut ostendat se illum specialiter adscribere in militiam Regis Regum Jesu Christi, pro salute nostra spinis coronati. Superpelliceo ipsum induit, dicens: Induat te Dominus novum hominem, qui secundum Deum creatus est, in justitia & sanctitate veritatis, ut eo ritu notum ipsi faciat, eum qui se Deo consecrat in statu Clericali, veterem hominem expoliare debere cum actibus suis, & novum induere, scilicet Dominum Jesum Christum. Denique Deum pro novis Clericis orat, ut donet eis Spiritum sanctum, qui habitum Religionis in eis perpetuum conservet, & à mundi impeccamento ac seculari desiderio corda eorum defendat. Perfecti proinde in virtute esse debent, juxta S. Thomam in 4. dist. 24. q. 3. a. 1. q. 1. Et juxta S. Cyprianum epist. 66. ab altari & sacrificio non debent recedere, sed die ac nocte castis rebus & spiritualibus inservire. Debent Monachis esse perfectiores, juxta S. Hieronymum ubi supra dicentem: Sic vive in Monasterio, ut Clericus esse merearis. Unde S. Augustinus epist. 60. alias 76. ad Aurelium dicit, quod aliquando etiam bonus Monachus vix bonum Clericum faciat. Debent denique intentionem & spem habere se in Clericali Ordinis disciplina permanuros, inquit S. Carolus Borromeus in Concilio IV. Mediolan. p. 11. tit. de his quæ pertinent ad Sacram. Ordini. ita ut primâ tonsurâ initiari non debeant, de quibus probabilis conjectura non sit, eos ut Deo fideliem cultum præstant, hoc genus elegisse, juxta Tridentinum sess. 23. c. 24. sive, ut Deo fideliem & perpetuum cultum præsentent, prout loquitur Concilium Burdigalense anni 1583. cap. 14. Ab ista verò sancta intentione quam alieni sunt, qui tonsuram clericalem non suscipiunt, nisi ex seculari desiderio! Quam contumeliosè sancto illi statui, qui absque ulla conversione & penitentia illum suscipiunt in statu peccati mortalis! Imò sancti Bernardi judicio impii sunt. Quis enim magis impius, an profertens impietatem, an mentiens sanctitatem? Nonne is qui, etiam mendacium addens, geminat impietatem? Apolog. ad Guilielmum Abbat. c. 1.

CAPUT LXVI.

Novem conditiones requisite in recipiente beneficium.

555 PRIMò debet esse Clericus, saltem primæ tonsuræ. Aliàs absque dispensatione Papa non potest beneficium habere. Quòd si tale sit beneficium, ut certum requirat ordinem, inhabiles sunt qui eo carent, quamvis ex consuetudine rigorem legis mitigante sufficere vi-

deatur, si ordo requisitus intra annum suscipiatur.

2°. esse debet ex legitimo matrimonio: illegitimus enim nequit beneficium possidere, sine dispensatione Papæ, pro beneficiis curatis & duplicibus; vel Episcopi pro non curatis & simplicibus: quia tamen Canonicatus Ecclesiæ Cathedralis requirit ordinem sacrum, cuius illegitimus est incapax, utpote irregularis, nequit ab Episcopo habitari ad ejusmodi beneficium, nisi prius à Supremo Pontifice dispensatus fuerit ad ordinem sacrum. Et si Papa cum ipso dispensaverit ad beneficia simpliciter, non censetur dispensasse ad curata, neque ad dignitates & personatus, neque ad Canonicatum Ecclesiæ Cathedralis, prout Doctores colligunt ex cap. 4. de præbendis in 6. Nec Episcopus potest dispensare ut illegitimus habeat beneficium in loco, ubi pater est vel fuit Præfatus, vel Canonicus. Legitimi verò licet possint habere beneficium in Ecclesiis, ubi eorum pater præsidet, sed non illud ipsum quod pater obtinuit, nisi inter patrem & filium alius intercesserit. Quæ omnia ex variis juribus probant Doctores apud Bassæum verbo *beneficium* 3. n. 1.

556 3°. debet esse in ætate competenti, quæ est 30. annorum completorum in Episcopis & Abbatibus: 24. completorum in Abbatibus & Parochis: 22. completorum in recipientibus beneficia duplicia, non curata: 14. saltem inchoatorum in recipientibus beneficia simplicia. Trid. sess. 24. c. 12. & sess. 25. c. 7. de Regular. Requirit quidem idem Concilium 21. annos inceptos in Canonicis Cathedralium. Sed hoc ideò quia in illis requirit Subdiaconatum, saltem intra annum suscipiendum. In quo quia Episcopi studiorum causâ dispensare possunt (ut à fortiori colligitur ex sess. 7. cap. 12. de reform. ubi conceditur ipsis studiorum causâ dispensare cum obtinentibus beneficium curatum) ideò sustineri potest consuetudo in multis vigenis Ecclesiasticis, ut ad Canonicatus Cathedralium cum obligatione Horarum assumantur, qui decimum-quartum annum ætatis attigerunt, ut interim reditus beneficii accipiant, donec absolutis studiis Subdiaconi fieri possint.

4°. debet esse cælebs, quia conjugatus est incapax beneficii, & si Clericus minorum Ordinum, habens beneficium, uxorem ducat, ipso jure illud amittit, prout habetur in multis canonibus tit. de conjugatis. Vacat etiam beneficium secularare per professionem religiosam, cap. 4. de reg. in 6°.

5°. debet carere impedimento juris, cuiusmodi sunt excommunicatio major, suspensio, interdictum, & irregularitas: quisquis enim est irretitus aliquo ex istis impedimentis (etiamsi sit excommunicatus toleratus, inquit Bassæus) inhabilis est ad beneficia, electioque ipsius & collatio ipso jure irrita est.

6°. debet esse probæ vitæ.

557 7°. sufficientis literaturæ, quæ diver-

Tom. II.

sa requiritur pro beneficiorum diversitate.

8°. debet habere intentionem perseverandi in statu ecclesiastico (nisi superveniat justa causa, quæ aliud suadeat) idque etiamsi non accipiat nisi beneficium simplex; cui nullus Ordo sacer annexus est: nam accipiens ejusmodi beneficium, solum ut se sustentet, aut dicit; donec ducat uxorem, ex communi mortaliter peccat; cum obligatione resignandi beneficium: eò quòd directè faciat contra intentionem Ecclesiæ, & Fundatorum; licet non teneatur ad restitutionem fructuum, si officio & muneri suo fecerit satis. Qui verò accipit parochiale beneficium, sine animò intra annum suscipiendi sacerdotium, ultra mortale peccatum, incurrit obligationem restituendi fructus; cap. *commissa* 36. de electionibus in 6°. Illos tamen retinere poterit, si mutatâ voluntate, fiat intra annum Sacerdos.

Denique accipiens beneficium non parochiale, cui annexus est Ordo sacer, debet sub mortali habere intentionem illum suo tempore suscipiendi: quamvis, si secus fecerit, nullo jure imponatur ipsi obligatio restituendi fructus, modò per Vicarium satisfecerit.

CAPUT LXVII.

Observanda circa pluralitatem beneficiorum, an licita sit?

558 **O**bservandum 1°. esse illicitum, absque legitima dispensatione, vel evidenti necessitate, ad Ecclesiæ utilitatem spectante, simul habere plura beneficia; quorum unum sufficit ad congruam sustentationem, ætatis qualitatibus & oneribus personarum, &c. Colligitur ex Trid. sess. 24. cap. 17. de reform. ubi dicitur, quòd praxi contrariâ ecclesiasticus ordo pervertitur. Rationem dat S. Thomas quodlib. 9. a. 5. quia *hoc quòd est habere plures prebendas, plures in se inordinationes continet, utpote quòd non est possibile, aliquem in pluribus Ecclesiis deservire, in quibus est præbendatus, cum præbenda videatur esse ordinata, quasi quadam stipendia Deo ibidem ministrantium. Sequitur etiam diminutio divini cultus, dum unus loco plurium instituitur (& sic legitur unum Officium, unum Sacrum, &c. loco plurium quæ aliàs legerentur.) Sequitur etiam in aliquibus defraudatio voluntatum rectorum, qui ad hoc aliqua bona Ecclesiis contulerunt, ut certus numerus Deo deservientium ibi esset. Sequitur etiam inæqualitas, dum unus pluribus beneficiis abundat; & alius nec unum habere potest. Et multa alià ejusmodi quæ de facili patent.* Ex quibus S. Doctor concludit, pluralitatem beneficiorum non esse quidem de numero actionum, quæ dicantur intrinsecè malæ, sive quæ habent in se deformitatem inseparabiliter annexam (aliàs, inquit, in nullo casu dispensationem recipere posset, quod nullus dicit) nec posse contineri inter actiones indifferentes, minùs inter bonas ex genere suo; sed inter eas, quæ absolutè consideratè deformitatem, vel inordinationem quam-